

En sand historie fra de varme lande! (December 2013)

Efter godt tre uger som feltpræst for de danske styrker i Afghanistan, skulle jeg rejse hjem, og turen skulle vise sig at blive lang og begivenhedsrig. Afrejse fra Camp Bastion med et ophold på 12 timer i Dubais lufthavn, for dernæst at flyve til Doha, vente her i 5 timer, for så endelig, at lette mod Kastrup og køre de sidste 4 timer i bil, før jeg var hjemme!

H.C. Andersen sagde som bekendt: ”At rejse er at leve”, men han har heller ikke været i Dubai eller Doha lufthavn, hvor der kaldes til bøn fem gang dagligt. For mig føltes det, som om der blev kaldt til bøn hvert kvarter! Efter at have spankuleret Dubai lufthavn tynd og spist og drukket mig en dom til, nåede jeg endelig midt om natten skranken, hvor jeg skulle tjekke ind til mit fly. ”Sorry Sir”, lød det fra den pæne araber. ”Men, hvor er dit boarding pas?” Blandt mine mange papirer, troede jeg, så enfoldig som jeg er, at også mit boarding pas lå. Men nej, væk var det. Så jeg kunne ikke komme med flyveren. Panik, panik ... træthed og forspisthed og den evindelige kalden til bøn, havde præget sind og sjæl. Den pæne araber mente dog, at jeg nok kunne tage et fly senere og alligevel nå forbindelsen fra Doha til Kastrup, jeg skulle bare lige tjekke ind igen og rekvirere et boardingpas, i den anden ende af lufthavnen. Jeg stavrede hen til skranken i den anden ende af lufthavnen og fik at vide, at jeg skulle ringe på følgende nummer, for at tjekke ind. Nummeret var alenlangt og der var kun en diktatorisk stemme i røret, som bad mig ringe indenfor deres træffetider. Jeg faldt nærmest om på det blåtonede gulvtæppe, som ligeså stille opslugte mig med al min fortvivlelse. Den høflige araber forbarmede sig til sidst over mig, og gav mig det livsvigtige boardingpas. Ved skranken stod der også en højgravid muslimsk kvinde og diskutere med den ellers så høflige araber. Han kunne kun engelsk, og hun kunne kun tysk, og hun bad mig derfor hjælpe. Det viste sig, at hun skulle betale ekstra, fordi hun havde for meget bagage. Dette ville hun ikke. Hun havde allerede betalt! Det endte med, at jeg betalte, så hun kunne rejse hjem til sin familie i Tyskland. Det vil sige, at hun lånte pengene, da hun hverken havde penge eller kontokort. Den ellers så høflige araber var målløs, og skældte mig nærmest ud og rystede på hovedet af mig. Han kendte disse kvinder, de lavede altid bøvl, og ved sidste udkald fandt de altid på mirakuløst vis nogle penge frem. Jeg sagde, at man nogle gange skal stole på sine medmennesker og at det jo bare var et lån, hun ville overføre pengene, når hun kom hjem. Han rystede endnu engang på hovedet! Jeg fik ikke lov til at gå mange skridt, førend den ene fremmed efter den anden kom hen til mig og spurgte, om jeg var den, der havde givet en ukendt kvinde penge! Jo, det var mig. Jeg vidste

ikke rigtigt, om de grinede af mig eller fik respekt for mig. Hjemme igen, hørte jeg ikke mere, så gik der tre uger og pengene kom fra den muslimske kvinde med et ”Danke Schön!”

H.C. Andersen havde ret. ”At rejse er at leve”. Så kast dig ud i livet, rejs og vær glad for livet, for foråret nærmer sig, erantisserne og påskeliljerne popper op af jorden og påsken står for døren og bevæg dig hen i Guds hus og lad dig bevæge af ordet om, at vor Herre og skaber overvandt dødens mørke, og kommer dig i møde, så du atter med frimodighed kan kaste dig ud på din livsrejse, hvor penge er meget, men ikke alt. I mødet med din næste viser virkeligheden sig. Det kan nogle gange koste mere end du har råd til, men prisen er det værd!

Victor Greve